

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: J.L., nar. „X“, bytem „X“, zastoupen: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 24.7.2014, č.j. KrÚ 48644/2014/ODSH/13,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) zamítnuto jako opožděné odvolání žalobce podané do rozhodnutí Magistrátu města Pardubice ze dne 7.4.2014, č.j. OSA/P-1729/13/D/17, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že dne 18.10.2013 okolo 13:00 hodin v Pardubicích, na pozemní komunikaci ul. 17. Listopadu (u domu čp. 504) jako řidič vozidla zn. Ford Mondeo, registrační značky (spz) „X“

nedbal dopravního značení, když zastavil a stál na místě, které bylo označeno svislou dopravní značkou IP 13b „*Parkoviště s parkovacím kotoučem*“, a takový parkovací kotouč ve vozidle neměl viditelně označený, a dále tím, že dne 29.11.2013 okolo 13:45 hodin v Pardubicích, na pozemní komunikaci ul. Pernštýnská (u domu 46) jako řidič vozidla zn. Ford Mondeo, registrační značky (spz) „X“ se neřídil dopravní značkou IP 25a „*Zóna s dopravním omezením – Zákaz zastavení*“ s nápisem „*Platí od 29.11. od 6 hodin do 1.12. do 22 hodin*“, když v daném místě zastavil a stál, přičemž žalobci byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Žalobce v podstatě uvedl v žalobě jeden žalobní bod, ve kterém zpochybňoval doručování písemností zmocněnci žalobce (M.V.) ze strany správního orgánu prvního stupně. Předně zpochybnil, zda správní orgán prokázal, že se pokusil o odeslání elektronické zprávy zmocněnci žalobce, přičemž měl na mysli rozhodnutí o přestupku vydané správním orgánem prvního stupně. I v případě, že by „*taková zpráva*“ skutečně opustila server správního orgánu prvního stupně, nejednalo by se o doručování v souladu s právními předpisy, neboť zpráva nebyla odeslána z elektronické adresy elektronické podatelny ale „*z osobního e-mailu R.T.*“ na e-mailovou zprávu odeslanou jiným způsobem, než z elektronické adresy elektronické podatelny nemůže být „*hleděno jako na zprávu vypravenou v souladu s právními předpisy, a tedy nelze toto považovat za pokus o doručení na elektronickou doručovací adresu stanovenou účastníkem řízení.*“ Nadto předmětná e-mailová zpráva nebyla opatřena zaručeným elektronickým podpisem. Zmocněnec se nemohl o případné e-mailové zprávě ani dozvědět, neboť má vyhrazenou elektronickou adresu toliko pro komunikaci se správními orgány, na které má „*nastaveny Spam filtry tak, že přijmou pouze elektronicky podepsané zprávy, jejichž odesílatelem je elektronická adresa elektronické podatelny úřadu, nikoliv adresa jiné osoby, čímž zmocněnec eliminuje doručování nevyžádané pošty a případné zmeškání nějakého úkonu, který by měl plynout z datové zprávy, která by se ztratila mezi nevyžádanou poštou.*“ Nemohlo tedy dojít k doručení fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, neboť tomuto předcházet uložení písemností dle § 23 správního řádu, které je přípustné jen tehdy, když nebyl adresát zastižen při doručování dle § 20 správního řádu. Zmocněnci žalobce žádné rozhodnutí doručeno nebylo, jen byl kontaktován zmocnitelem, že jej informoval pracovník magistrátu o vydání rozhodnutí a proto podal zmocněnec „*z právní opatrnosti*“ odvolání do neoznámeného rozhodnutí. V takovém případě odvolání podané dne 9.5.2014 bylo včasné, když v případě doručení, jak žalobce výše uvedl, nebylo postupováno v souladu s platnou právní úpravou. Na odvolání tak nelze hledět na opožděné, výpočet odvolací lhůty provedeným žalovaným vychází z nesprávně určeného data doručení rozhodnutí o přestupku. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal postup při doručování písemností zmocněnci M.V., kdy ve spise jsou podklady svědčící o tom, že tomuto zmocněnci bylo rozhodnutí zasíláno elektronicky, a jelikož nedošlo k jejímu potvrzení, jak je požadováno v ust. § 19 odst. 8 správního řádu, postupoval správní orgán prvního stupně tak, jako by o doručení na elektronickou adresu nebylo požádáno. Veškeré písemnosti pak byly následně zasílány zástupci žalobce písemně na adresu jeho trvalého pobytu, přičemž na doručování na elektronickou adresu není právní nárok, navíc v projednávané věci správní orgán postupoval tak, že nejprve písemnosti odesílal na elektronickou adresu udanou zmocněncem žalobce. Poukázal též na účelové jednání zmocněnce žalobce, ke kterému i v jiných správních řízeních

dochází. Rovněž námitka žalobce o povinnosti zasílání písemností z elektronické podatelny správního orgánu je nesprávná, přičemž žalobce odkázal na judikaturu NSS (rozsudek NSS ze dne 15.12.2014, č.j. 6As 218/2014-34).

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí **v mezích žalobních bodů**. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí **dispoziční zásada**. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu **obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu** (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit **s odkazem** na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek **nelze nahradit zopakováním námitek** uplatněných v odvolání, či snad pouhým **odkazem** na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v **obecné rovině**, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelné a neřádně odůvodněné, jaké zákonné podmínky nebyly splněny pro prodloužení zajištění a jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do žalobcova práva na osobní svobodu. V tomto ohledu soud poukazuje na **rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78**, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“

Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením

dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). **Rozšířený senát NSS** v usnesení **ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84**, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, **nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku** (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce **odlišný názor**, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - **minimálně implicitě** - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument

žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) **vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení** (srov. k tomuto odstavci rozsudek NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi **implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. **Ústavní soud** v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i **Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává** (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem **přepjatého formalismu**, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je **vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace** (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS **v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:**

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami

*účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na **nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04**, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. **Právo na spravedlivý proces** nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí **odkazovat na toto odůvodnění** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Jedinou **stěžejní a spornou otázkou** v dané věci je, **zda rozhodnutí o přestupku bylo v projednávané věci doručováno v souladu s platnou právní úpravou, čili zda je důvodná verze žalobce o nezákonnosti postupu doručování písemností správním orgánem prvního stupně uvedená v žalobě.**

Ze správního spisu vyplývá, že žalobci bylo doručeno sdělení o zahájení správního řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání (ze dne 17.2.2014) ve věci výše zmíněného přestupku. Následně obdržel správní orgán prvního stupně plnou moc pro zastupování zmocněncem, správnímu orgánu a podepsanému soudu již „známého“ zmocněnce, **M.V.** (plná moc ze dne 5.3.2014), a jak to již obvykle je pro tohoto zmocněnce příznačné, **požádal tento zmocněnec o doručování písemností na e-mailovou adresu „X“** (k účelovosti tohoto postupu se soud dále vyjádří). Dále je ve spisu založena listina – výtisk z aplikace Microsoft Outlook, podle něhož oprávněná úřední osoba, pan R.T., zasílal písemnosti, tj. i uvedené rozhodnutí o přestupku, zmocněnci žalobce na jím výše udanou e-mailovou adresu. Zároveň ze spisu vyplývá, že tento zmocněnec, jako obvykle v jiných případech (bude uvedeno dále),

na této e-mailové adrese **nepotvrdil převzetí** uvedené písemnosti, tj. rozhodnutí o přestupku. Proto mu bylo v souladu s ust. § 18 odst. 8 správního řádu doručováno na adresu jeho trvalého pobytu („X“), přičemž k doručení rozhodnutí o přestupku prostřednictvím České pošty došlo na základě fikce doručení. Z doručenky vyplývá, že zmocněnec nebyl při doručování dne 9.4.2014 zastižen, proto mu byla zanechána výzva a poučení dle § 23 odst. 4 a 5 správního řádu, tedy od 10.4.2014 počala běžet deseti denní lhůta pro vyzvednutí zásilky. Zmocněnec si v úložní lhůtě zásilku nevyzvedl, přičemž zásilka byla vložena do poštovní schránky (dne 23.4.2014). Žalovaný tak dle odůvodnění žalovaného rozhodnutí a v souladu s údaji obsaženými na zmíněné doručence považoval rozhodnutí o přestupku za doručené posledním dnem úložní lhůty, tedy dne 22.4.2014, přičemž od následujícího dne, tedy od 23.4.2014 běžela žalobci patnácti denní lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí o přestupku, kdy posledním dnem pro podání odvolání byl den 7.5.2014. Žalobce však podal odvolání až dne 9.5.2014, tedy opožděně, proto žalovaný toto odvolání zamítl. Na uvedeném postupu a závěru žalovaného nespátřuje krajský soud nic nezákonného. **Naopak na postupu zmocněnce žalobce, J.V., soud spatřuje pouze snahu o obstrukci a účelové jednání s cílem zkomplikovat doručování písemností s následným zpochybňováním zákonnosti postupu správního orgánu**, jak soud ještě dále uvede.

Krajskému soudu je z jiných řízení vedených u tohoto soudu (např. ve věci sp. zn. 52A 80/2012, 52A 30/2014 atd.) známo, že úřední osoba R.T. (zaměstnanec správního orgánu prvního stupně) neodesílá datové zprávy opatřené zaručeným elektronickým podpisem ze svého soukromého e-mailu (což ani nevyplývá ze správního spisu v projednávané věci), ale ze své **úřední e-mailové schránky**. Takový postup je v souladu s ust. § 18 odst. 2 vyhl. č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, z něhož mimo jiné vyplývá, že veřejnoprávní původce (tedy správní orgán prvního stupně v dané věci) může odesílat do datové zprávy jinými prostředky elektronické komunikace, pokud je veřejnoprávní původce připouští. Krajskému soudu je z jiné obdobné věci (vedené pod sp. zn. 52A 80/2013 a 52A 30/2014) známo, že tento správní orgán takto postupoval, tedy ve Spisovém a skartačním řádu (č.l. 7bod 3 Směrnice magistrátu č. 11/2009) připustil odesílání datových zpráv jinými prostředky elektronické komunikace, i e-mailem úřední osoby. Tento postup je navíc v souladu s ust. § 15 odst. 2 správního řádu, podle něhož úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby. Pokud tedy žalobce tvrdí v žalobě, že jmenovaný zmocněnec se nemohl o zasílané zprávě dozvědět z důvodu, že má vyhrazenou elektronickou adresu toliko pro komunikaci se správními orgány, na které má nastaveny spam filtry tak, že přijmou pouze zprávy zaslané z elektronické e-podatelný úřadu, nikoliv z jiných adres, tak takové tvrzení, navíc **nedoložené a neprokázané**, považuje soud za irrelevantní a účelové. Avšak i kdyby bylo pravdivé a žalobcem doložené, nemohlo by mít na posouzení zákonnosti postupu správního orgánu žádný vliv. Touto verzí se zabýval i NSS, který v rozsudku ze dne 15.12.2014, č.j. 6 As 218/2014-33 dospěl k následujícímu závěru, se kterým se krajský soud plně ztotožňuje:

„Stěžovatel dále namítá, že pouze z důvodu zapnutého SPAM filtru nedošlo k doručení zprávy, a sám výslovně uvádí, že pokud by přistoupil k jinému nastavení SPAM filtru, zpráva by mu byla doručena. Komunikace prostřednictvím elektronických adres však s sebou nese riziko obtěžujících zpráv (SPAM), resp. přehlédnutí úřední zásilky ve zmeti spamů či zachycení úřední zásilky spamovým filtrem, které však na sebe stěžovatel dobrovolně bere tím, že správní orgán požádá o tento způsob doručování. Stěžovatel tvrdí, že byl zkrácen na svých právech, avšak nemožnost seznámit se s elektronickou zprávou si zapnutím spamového filtru, jak tvrdí, zjevně způsobil sám. Stěžovatel si musí být vědom toho, že pokud sám omezuje

možnosti doručení zprávy, vystavuje se nebezpečí, že mu zpráva nebude moci být preferovaným způsobem doručena.“

Zmocněnci žalobců v obdobných věcech, zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem, tj. i zmocněnec M.V., zřejmě chybně zvolili svou účelovou procesní strategii na svém nesprávném názoru, že správní orgán je povinen zasílat zprávy v elektronické podobě pouze z elektronické podatelny správního orgánu. Z úřední činnosti je krajskému soudu známo, že v jiných žalobách v obdobných věcech totiž žalobci zastoupení v záhlaví tohoto rozsudku uvedeným advokátem tvrdili, že tato povinnost vyplývá ze zákona a svůj názor opírali i o rozsudek NSS č.j. 1As 5/2010-172. Tito žalobci však přehlédli, že zákonem č. 167/2012 Sb. byl změněn zákon č. 227/2000 Sb. o elektronickém podpisu, přičemž v tomto zákonu tato povinnost stanovena není. Z platné právní úpravy týkající se doručování písemností účastníkům správního řízení **nevyplývá**, že když správní orgán doručuje na elektronickou adresu udanou mu účastníkem řízení (§ 19 odst. 3 správního řádu), tak že by v takovém případě byl jeho postup nezákonný a nebylo by možné v případě nepotvrzení převzetí písemností postupovat podle § 19 odst. 8 správního řádu, tedy doručovat tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal, tj. doručovat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Písemnosti zasílané správním orgánem **elektronicky není povinen správní orgán odesílat z elektronické podatelny**, když s odesíláním písemností z elektronické adresy zaměstnance výpravy správního orgánu zákon nespojuje důsledek v podobě neúčinnosti odeslání, resp. doručení správy na elektronickou adresu (e-mail) účastníka správního řízení. Nepotvrdí-li adresát převzetí takto odeslané písemnosti nejpozději následující pracovní den po jejím odeslání, postupuje se podle § 19 odst. 8 správního řádu (k závěru o tom, že platná právní úprava nespojuje s odesíláním zpráv ze služebního e-mailu namísto z el. podatelny správního orgánu „*důsledek v podobě neúčinnosti, resp. doručení zprávy*“, **srov. rozsudek NSS ze dne 15.12.2014, č.j. 6As 218/2014-33**).

Krajskému soudu z **již dlouhé řady jiných věcí** (např. sp. 52 A 60/2014, 52 A 30/2014, 52 A 32/2014, 52 A 80/2014) je známo, že v obdobných případech zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem volí zmocněnci žalobců (R.K., dále M.V., M.J., K.S.) stejnou či obdobnou procesní strategii. Vždy uplatňují požadavek na doručování písemností na jimi udané e-mailové adresy, převzetí resp. doručení písemností ovšem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu následně nepotvrdí. Písemnost (tedy i rozhodnutí) je jim doručována na adresu trvalého pobytu, vhozena do schránky a doručena fikcí, neboť zásilky zmocněnec nepřebírá. Žalobce pak v žalobě prostřednictvím tohoto stejného právního zástupce zpochybňuje toto doručování. Jedná se o stejnou procesní strategii, na první pohled dle předem připraveného scénáře. Ten však používá žalobce v různých verzích (např. v průběhu přestupkového řízení, když zmocněnec hraje roli „mrtvého brouka“ a nereaguje, nepřebírá písemnosti správního orgánu), tak zmocní třetí osobu, aby nahlédla do spisu, a v žalobě podané ve lhůtě jí počítané od tohoto nahlédnutí různými způsoby zpochybňuje doručení konečného rozhodnutí ve věci (např. z bohaté škály zdejších soudem řešených těchto věcí namátkou věc pod sp. zn. 52 A 9/2014 či již zmíněný vedený pod sp.zn. 52 A 80/2014). Obdobný případ řešil i NSS, který k tomu uvedl, že „**není náhodou, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategií, účelového charakteru, sledující již zcela evidentně mimoprocesní cíle**“ (viz rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve sbírce NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60) „**přebírá**

zastoupení v záhlaví uvedený advokát“ (k tomuto zástupci a uvedené procesní strategii srov. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9 As 162/2014-31). V jiném rozsudku NSS (ze dne 17.10.2014, č.j. 4 As 171/2014-26) rovněž obdobně hodnotí zkušenosti s případy zastupovaným jmenovaným advokátem (dr. Topol) takto: „Nejvyšší správní soud konečně považuje za potřebné zdůraznit, že popsaná procesní strategie, kterou zvolil žalobce v řízení před správními orgány a poté v žalobě v nyní posuzované věci, je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti například ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014. Jedná se vždy o stejný mechanismus, kdy je účastník správního řízení zastoupen na základě plné moci předložené v kopii a udělené třetí osobě (zpravidla zmocněnci R. K.), který požádá o doručování na elektronickou adresu a následně nepotvrdí převzetí takto doručované písemnosti dle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnost se proto doručuje na adresu trvalého pobytu tohoto zmocněnce, kde je písemnost doručena fikcí s následným vhozením do domovní schránky a posléze (s odstupem delší doby) účastník správního řízení (obviněný z přestupku), zmocní další osobu (zde K.S.) k nahlédnutí do správního spisu, pořízení jeho kopie, a v žalobě, kterou následně žalobce podává, je zpochybňována jak správnost doručování zmocněnci, tak i samotné zmocnění zástupce ve správním řízení na základě kopie plné moci. Je také pravidlem, že v řízení o žalobě před správními soudy zastupuje žalobce vždy stejný advokát. Jedná se tedy o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek.“

Navíc žalobce rovněž „v průběhu řízení nekonkretizoval, jakým způsobem byl krácen na svých procesních právech, ani neuvedl, jakým způsobem by mohl jeho zmocněnec účinně přispět k ochraně jeho práv“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4.5.2001, č.j. 1 As 27/2011-81), když z výše popsaného způsobu jednání je jen důvodnou indicií o tom, že tento zmocněnec (ostatně jako řada dalších výše jmenovaných zmocněnců v obdobných případech zastupovaných stejným advokátem) sloužil pouze účelovým a obstrukčním záměrům, nikoliv oprávněným zájmům žalobce na poskytnutí skutečné (nikoliv obstrukční a účelové) právní ochrany žalobce, přičemž žaloba je jen neúspěšným pokusem o legalizaci takového postupu.

Jak soud tedy již výše uvedl, nejen z praxe žalovaného, ale i z rozhodovací praxe podepsaného krajského soudu a i NSS vyplývá, že zmocněnec M.V. opakovaně zastupuje žalobce v přestupkových řízeních správního orgánu prvního stupně, přičemž, jak soud již výše uvedl, zcela účelově požaduje doručování na jím udanou elektronickou adresu, na kterou se nepodaří správnímu orgánu písemnost doručovat, přičemž poté správní orgán doručuje tak, jakoby o doručení na elektronickou adresu nebylo požádáno (§ 19 odst. 8 správního řádu). Následně takto doručovanou písemnost z hlediska platnosti zvoleného postupu při doručování žalobci v přestupkovém řízení k zastupování uvedeným zmocněncem a v soudním řízení zastupování v záhlaví tohoto rozsudku uvedeným advokátem zpochybňují tento postup, tj. v daném případě doručení rozhodnutí o přestupku prostřednictvím České pošty. V dané věci jednání jmenovaného zmocněnce nevybočilo z obstrukčního a účelového charakteru jednání tohoto zmocněnce, navíc správní orgán neúspěšně doručoval písemnosti zmocněnci žalobce nejprve na jím udanou elektronickou adresu, avšak jako obvykle, tento zmocněnec nepotvrdil převzetí písemnosti, proto správní orgán doručoval písemnosti tak, jakoby zmocněnec žalobce o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu). Tvrzení o tom, že uvedená zpráva nebyla opatřena elektronickým podpisem, žalobce nijak nedoložil, když pokud žalobce něco tvrdí, tak by to měl prokázat. I kdyby však došlo, jak tvrdí ve vyjádření v žalobě, „k ojedinělé situaci, kdy takto zasláný e-mail nebyl podepsán zaručeným elektronickým podpisem“, tak žalobce nesdělil žádný důvod, proč jím zvolený zmocněnec

M.V. na toto podání vůbec nereagoval, když zmíněná e-mailová adresa tohoto zmocněnce je aktivní, neboť tento zmocněnec zasílá písemnosti opatřené zaručeným elektronickým podpisem – to vyplývá i ze správního spisu, opožděné odvolání zmocněnec M.V. zaslala elektronicky s ověřeným elektronickým podpisem. Navíc, a to soud považuje za podstatné, nebyl správní orgán povinen takto postupovat, tj. doručovat písemnosti na výše uvedenou elektronickou adresu již „známého“ zmocněnce M.V., neboť bylo zcela jasné (z předchozích zkušeností správního orgánu s postupem tohoto zmocněnce v obdobných věcech), že doručování na elektronickou adresu tohoto zmocněnce nemohlo přispět k urychlení řízení, ba právě naopak (§ 19 odst. 3 správního řádu). Účastník správního řízení totiž **nemá žádný právní nárok na doručování písemností v elektronické podobě**. Podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník sdělí, **zejména, může-li to přispět k urychlení řízení**. Z uvedeného ustanovení správního řádu tedy vyplývá, že je na **uvážení** správního orgánu, zda uvedenému požadavku vyhoví či nikoliv, když smyslem tohoto postupu je zejména to, aby bylo řízení urychleno. Z toho logicky vyplývá, když naopak správní orgán dospěje k závěru, že takový způsob doručování nemůže přispět k urychlení řízení, či naopak může přispět „*ke zpomalení řízení*“ tak není povinen automaticky bez dalšího doručovat na tuto zmocněncem žalobce požadovanou a udanou adresu a může doručovat písemnosti hned tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu). Tak tomu bývá zejména v případech, kdy správní orgán má podezření, že sdělení adresy pro doručování nebo elektronické adresy je pouze zdržovací taktikou. A tak tomu v projednávané věci nepochybně bylo (viz argumentace soudu výše). Krajský soud tedy považoval verzi o doručení rozhodnutí o přestupku udanou žalobcem v žalobě za nesprávnou, když rozhodnutí o přestupku bylo správně doručováno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb a bylo doručeno fikcí, jak soud již výše uvedl, když byly splněny všechny náležitosti tohoto způsobu doručení, což vyplývá i z doručky založené ve správním spisu.

Protože žaloba nebyl důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 18. března 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová